

عنوان مقاله:

بررسی ابعاد خسارت قابل مطالبه در مسئولیت قراردادی با نگاهی به پیشینه فقهی آن

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی دانش و فناوری حقوق و علوم انسانی ایران (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

عیسی صالحی گوشکجانی - کارشناس ارشد حقوق خصوصی، گروه حقوق، موسسه آموزش عالی غیرانتفاعی غیردولتی شفق تنکابن

مرتضی سلیمانی پورلک - استادیار، گروه حقوق، دانشگاه جامع کاربردی نوشهر

خلاصه مقاله:

خسارت ناشی از عدم اجرای ناشی از نقض قرارداد ها در فقه و قانون مدنی؛ نتیجه عهد شکنی متعهد بوده و این متعهد له است که حقدار تا برای بازگشت به شرایط مطلوب خود یا از فسخ استفاده نموده؛ یا الزام متعهد را بخواهد. و براساس دیدگاه فقهای خصوص روشهای جبران خسارت گفته شده است که اصل بر جبران کامل خسارت و اعاده وضع سابق تا حد ممکن است. روش پرداخت معادل پولی خسارت در جبران خسارت اصل است و قاضی راسا یا با تراضی طرفین در انتخاب روش جبران خسارت آزاد است، لیکن اصل انتخاب مناسب ترین روش، همیشه حاکم است. و در صورتی که توافقی در مورد شیوه ی جبران خسارت صورت نپذیرفته باشد، اولین شیوه الزام به اجرای عین تعهد می باشد و فسخ و دریافت خسارت در صورتی امکان پذیر است که الزام به اجراء ممکن نباشد. خسارت قراردادی یا خسارت ناشی از قرارداد به موجب ماده ۲۲۱ قانون مدنی و ماده ۵۱۵ و ۵۲۰ قانون آیین دادرسی مدنی و خسارت غیرقراردادی به موجب ماده ۱ قانون مسئولیت مدنی قابل مطالبه خواهد بود. در خصوص شرایط ایجاد مسئولیت قراردادی؛ اولاً: برای اثبات این مسئولیت، وجود قرارداد ضرورت دارد لذا احراز رابطه قراردادی میان خواهان و خوانده یکی از ارکان آن است ثانیاً: این رابطه فقط در مورد طرفین قراردادی باید باشد، بر این اساس اگر طرف قرارداد به شخص دیگری که خارج از قرارداد است ضرری بزند، این مسئولیت قراردادی نخواهد بود. ثالثاً: باید بین خسارت وارده و قرارداد، رابطه علیت باشد که بتوان گفت خسارت در نتیجه عدم اجرای تعهد به وجود آمده است؛ بنابراین با تعیین خسارت در قرارداد، میتوان میزان خسارت را معین کرد و امتیاز این نوع خسارت این است که مبلغ آن مقطوع است.

کلمات کلیدی:

خسارت، جبران خسارت، عدم النفع، شرط عدم مسئولیت، فقه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1848306>

